

1

Astăzi e prima zi din restul vieții tale.

Inscripție anonimă pe o bancă din
Central Park

O dimineață de ianuarie, în golful New York-ului, la ora când ziua se îngână cu noaptea...

În înaltul cerului, printre norii ce plutesc către nord, ne aflăm deasupra Ellis Island și a statuii Libertății. E frig. Întregul oraș este paralizat de zăpadă și de vântul rece, înghețat.

Pe neașteptate, o pasăre cu pene argintii sfășie norii și zboară ca săgeata spre linia zgârie-norilor. Ignorând fulgii, se lasă călăuzită de o forță misterioasă care o poartă până la nord de Manhattan. Scoțând fără încetare țipete speriate, zboară pe deasupra Greenwich Village, peste Times Square și Upper West Side, cu o viteză amețitoare, sfârșind prin a se așeza pe poarta de intrare a unui parc.

Ne aflăm la intrarea în Morningside Park, nu departe de Universitatea Columbia.

Peste mai puțin de un minut, o lumină se va aprinde la ultimul etaj al unui mic imobil din cartier.

Deocamdată, Juliette Beaumont, o tânără franțuzoaică, profită de ultimele trei minute de somn.

6:59:57

:58

:59

7:00:00

*

Când izbucni soneria, Juliette băjbâi cu mâna pe noptieră și trânti radioul cu ceas, făcând teribilul *buzzer* să încezeze imediat.

Se strecură de sub pătură și, frecându-se la ochi, puse piciorul pe parchetul strălucind de curățenie și făcu câțiva pași cu ochii închiși, înainte de a ajunge pe covorul ce alunecă pe lemnul ceruit. Enervată, își reveni iute și apucă perechea de ochelari pe care detesta să-i poarte, dar pe care miopia ei îi făcea indispensabili, dat fiind că nu suportase niciodată lentiile de contact.

Pe scară, o colecție pestriță de oglinjoare cumpărate de ocazie răsfrânseseră imaginea unei femei tinere, de douăzeci și opt de ani, cu părul tuns până la umăr și cu privirea poznașă. Făcu o mutră bosumflată în oglindă, apoi încercă să-și aranjeze puțin coafura, netezind la repezeală câteva şuvițe aurii care pluteau în jurul feței. Tricoul decoltat și chiloțeei din dantelă îi dădeau un aer sexy și răzvrătit. Dar acest spectacol agreabil nu dură prea mult: Juliette se înfășură într-o pătură cadrilată și își lipi buiota, călduță încă, de pânțele. Sistemul de încălzire nu fusese niciodată punctul forte al acestui apartament pe care îl împărțea de trei ani cu Colleen, colocatară sa.

„Și mai plătim și două mii de dolari pentru chirie!” suspină ea.

Infolită astfel, coborî împleticindu-se treptele scării, apoi împinse ușa de la bucatărie, izbind-o scurt cu șoldul. O pisică rotofeie și tigrată, care o pândea de mai multe minute, îi sări în brațe, apoi pe umăr, amenințând a-i zgăria gâtul cu ghearele.

— Termină, Jean-Camille! strigă ea împingând felina ca s-o dea jos.

Motanul scoase un mirolăit de nemulțumire, apoi se furișă și se făcu ghem în coșulețul lui.

În acest timp, Juliette puse o crăticioară cu apă la încălzit și deschise radioul.

...violentă furtună de zăpadă paralizăază Washington-ul și Philadelphia de patruzeci și opt de ore și continuă să

se extindă spre nord-estul țării, lovind în plin New York-ul și Boston-ul.

Așadar, Manhattan-ul s-a trezit în dimineața asta sub un strat gros de zăpadă ce paralizăază circulația și face ca orașul să se miște cu încetinitorul.

Transportul aerian va fi serios afectat de condițiile meteo: toate zborurile de plecare de pe JFK și de pe La Guardia au fost anulate sau deviate.

Circulația rutieră se desfășoară și ea cu mare dificultate, iar autoritățile ne sfătuiesc să evităm, pe cât posibil, deplasarea cu automobilul.

Metroul ar trebui să funcționeze normal, dar circulația autobuzelor va fi serios afectată. Compania feroviară Amtrack anunță reducerea serviciilor și, pentru prima oară în șapte ani, muzeele orașului își vor închide porțile, la fel ca și grădina zoologică și principalele monumente.

Furtuna, cauzată de ciocnirea dintre o masă de aer umed, provenind din golful Mexic, și o masă de aer rece care coboară din Canada, va înainta în timpul zilei în direcția New England.

Vă recomandăm maximă prudență.

Sunteți pe Manhattan 101.4 FM, postul dumneavoastră.

Manhattan 101.4. Ne acordați zece minute, iar noi vă oferim lumea...

La auzul știrilor, Juliette începu să tremure. Repede, îi trebuia ceva pentru a se încălzi. Căută în dulap: nici cafea solubilă, nici ceai. Rușinată un pic, se văzu nevoită să recupereze din chiuveță pliculețul de ceai folosit în ajun de Colleen.

Încă foarte somnoroasă, se sprijini de pervazul ferestrei ca să privească prin geam orașul acoperit de mantaua albă de nea. Tânăra franțuzoaică fu cuprinsă de nostalgie la gândul că va părăsi Manhattan-ul la sfârșitul săptămânii.

Nu luase prea ușor această hotărâre, dar, odată și-odată, trebuia să se supună evidenței: deși Juliette iubea New York-ul, New York-ul nu o iubea pe Juliette. Nici unul dintre visurile ei nu se împlinise vreodată în acest oraș.

După liceu, făcuse un curs pregătitor de literatură, apoi o specializare la Sorbona, jucând în tot acest timp în cluburile universitare de teatru. Apoi a fost admisă la cursurile Florent, unde trecea drept una dintre cele mai promițătoare eleve. În paralel, luase la rând toate castingurile, filmase pentru vreo două sau trei reclame publicitare, făcuse figurație în câteva filme pentru televiziune. Dar toate eforturile ei fuseseră în zadar. Așa că, una câte una, s-au spulberat toate ambițiile ei, acceptând prestații în supermarketuri sau în comitete de înțepinderi, în piese de teatru la petreceri aniversare, să facă animație la Euro Disney deghizată în ursulețul Winnie.

Viitorul ei părea pecetluit, dar nu s-a descurajat doar dintr-atât. Luând taurul de coarne, făcuse marele salt spre Statele Unite. Făurindu-și visuri despre Broadway debarcase, plină de speranță, în Big Apple, cu statutul de tânără rezidentă. Oare nu se spunea că acela care reușea în New York putea reuși oriunde?

În primul an, cât a avut grijă de niște copii, îi rămăsese suficient timp liber ca să-și îmbunătățească engleza, să scape de accent și să ia cursuri de artă dramatică. Dar nici o audiere din câte dăduse nu i-a adus altceva decât roluri mărunte în piese experimentale sau de avangardă jucate în teatre minuscule, în hambare sau în săli parohiale.

Drept urmare, ca să-și asigure existența, a înșirat slujbe neînsemnate: casieră cu jumătate de normă într-un magazin, femeie de serviciu într-un hotel sordid de pe Amsterdam Avenue, chelneriță într-un *coffee shop*...

Cu o lună înainte, luase decizia de a se întoarce în Franța. Colleen urma să părăsească apartamentul ca să locuiască împreună cu prietenul ei și nu avea nici curaj, nici chef să caute o altă colegă de apartament. Era momentul să-și accepte eșecul. Jucase riscant și pierduse. O bună bucată de vreme, se crezuse mai șmecheră decât alții, nesocotind capcanele rutinei și ale obligațiilor. Dar astăzi, astăzi se simțea de-a dreptul pierdută, fără repere și dezorientată. De altfel, economiile ei erau epuizate, iar viza de tânără fată *au pair* îi expirase de mult, ceea ce o transformase într-o străină cu statut ilegal.

Zborul spre Paris era prevăzut pentru poimăine, asta dacă ~~aveau~~ să permită condițiile meteo.

„Hai, scumpa mea. Încetează să-ți plângi de milă!”

Făcu un efort ca să se ridice, apoi se îndreptă spre baie. ~~Lisă~~ pătura să cadă, își scoase lenjeria și sări în cabina de duș.

– Aaaaahhhh! urlă ea simțind jetul de apă înghețată pe piele.

Colleen se trezise prima și nu mai lăsase nici o picătură de apă caldă.

„Nu-i prea plăcut”, gândi Juliette.

Spălatul cu apă rece fu o adevărată tortură, dar, cum nu era ranchiunoasă, se grăbi să găsească o scuză pentru prietena ei: Colleen își terminase într-un mod strălucit studiile de avocatură și avea astăzi un interviu pentru angajare la un renumit cabinet din oraș.

Juliette nu era o narcisistă chiar dacă, în acea dimineață, zăbovisese ceva mai mult timp în fața oglinzii. O tot săcăia o întrebare pe care și-o puneia din ce în ce mai des:

„Oare mai sunt tânără?”

Tocmai împlinise douăzeci și opt de ani. Bineînțeles că era încă tânără, dar trebuia să recunoască faptul că nu mai era cea de la douăzeci de ani. În timp ce-și usca părul, se apropie de oglindă, își cercetă fața și zări niște riduri minuscule în colțul ochilor.

Meseria de actor, dură și pentru bărbați, era cu atât mai dificilă pentru femei: lor nu li se tolera imperfecțiunea, câtă vreme la un bărbat ea trecea drept un semn de farmec și de caracter, lucru care a enervat-o întotdeauna.

Se îndepărtă puțin de oglindă. Avea încă sâni frumoși, dar poate nu mai erau la fel de obraznici ca acum doi ani.

„Nu, îți faci griji degeaba.”

Juliette refuzase întotdeauna să-și supună trupul unor „ajustări”, să-și lărgească zămbetul cu collagen, să-și șteargă ridurile de pe frunte cu un strop de toxină botulinică, să-și înalțe pomeții, să-și facă o mică gropiță sau să plătească pentru niște sâni

noi... Cu atât mai rău dacă era naivă, dar ar fi vrut să se impună așa cum era o adevărată: naturală, sensibilă și visătoare.

Problema era că-și pierduse orice încredere în ea. Treptat, a renunțat la toate speranțele: să devină actriță de teatru, să trăiască o poveste de iubire adevărată. Cu trei ani înainte, credea că totul era încă posibil. Putea fi Julia Roberts sau Juliette Binoche. Apoi, încet-încet, o uzase viața de zi cu zi. Toți banii ei se duceau doar pe chirie. Trecuseră cinci ani de când nu-și mai cumpăraseră o rochie și de când se vedea nevoită să se hrănească doar cu ravioli la cutie sau cu paste fierte în apă.

N-a devenit nici Julia Roberts, nici Juliette Binoche. Servea cappuccino într-o cafenea, pentru cinci dolari pe oră, și, cum asta nu era destul ca să-și achite chiria, era obligată să-și ia un al doilea job, în weekend.

Continuă să-și întrebe în gând oglinda:

„Oare mai am puterea să seduc? Să stârnesc dorința?

Fără îndoială, gândi ea, dar pentru câtă vreme?”

Privindu-se drept în ochi, își lansă un soi de avertisment:

– Va veni o zi, nu peste mult, când nici un bărbat nu-și va mai întoarce capul după tine când o să treci...

„Până atunci, grăbește-te să te îmbraci, dacă nu vrei să întârzi.”

Își trase pe ea niște colanți și două perechi de șosete. Apoi niște jeans negri, o cămașă cu dungi, un pulover gros și o jachetă tricotată din lână cu franjuri.

Privirea i se înțepeni pe cadranul pendulei și își pierdu cumpătul când văzu cât de târziu se făcuse. Era bine să nu mai tragă de timp: patronul nu era foarte amabil și, cu toate că era ultima ei zi de lucru, vremea de-afară n-ar fi fost o scuză.

Se rostogoli pe scări, înhăță o căciulă și o eșarfă multicolore, agățate în cui, apoi trânti ușa în urma ei având grijă să nu-și „ghilotineze” pisica, temerarul Jean-Camille, care își încreștise deja mustățile, atras de stratul gros de zăpadă căzută în timpul nopții.

De cum își scoase nasul, Juliette fu înghițită de o rafală de vânt înghețat. Nu văzuse niciodată New York-ul atât de liniștit.

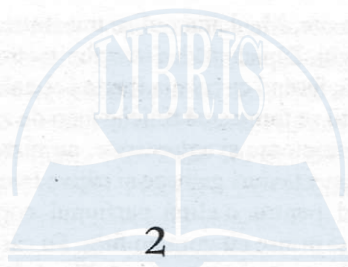
În câteva ore, Manhattan-ul se transformase într-o uriașă stațiune de schi. Zăpada dădea străzilor metropolei aerul unui oraș-fantomă, făcând circulația foarte periculoasă. Pe trotuare și la intersecții se formaseră troiene mari de zăpadă. Pe străzi, de obicei zgomotoase și aglomerate, nu răzbăteau decât mașini 4X4, câteva taxiuri galbene și câțiva trecători pe schiuri.

Regăsind pentru o clipă parfumul copilăriei, Juliette înălță capul și prinse cu gura un fulg. Fu cât pe ce să cadă și întinse brațele ca să-și păstreze echilibrul. Din fericire, stația de metrou nu era departe. Trebuia doar să fie prevăzătoare și să nu alu...

Prea târziu. Nici n-apucă să-și ducă gândul până la capăt și se clătină, aterizând cu nasul în zăpadă.

Doi studenți trecură pe lângă ea, fără s-o ajute să se ridice, și începură să râdă răutăcios. Juliette se simți umilită și brusc îi veni pofa să plângă.

Hotărât lucru, ziua începea prost.

*Suntem încă atât de pierduți unul într-altul
Ea pe jumătate vie și eu mort pe jumătate.*

VICTOR HUGO

La câțiva kilometri depărtare, puțin mai la sud, silueta impozantă a unui 4x4 Land Rover traversa parcare pustie a cimitirului din Brooklyn Hill.

În colțul drept al parbrizului, un carton plastifiat dezvăluia identitatea și profesia celui care-l conducea:

Doctor Sam Galloway
Spitalul St Matthew's
New York City

Mașina se opri în apropierea intrării. Bărbatul care ieși din ea avea treizeci de ani. Umerii largi, paltonul drept și costumul bine croit inspirau senzația de siguranță și eleganță, dar privirea stranie – un ochi albastru și unul verde – era umbră de melancolie.

Aerul era ăntepător și rece. Sam Galloway își înnodă fularul și își suflă în pumni ca să se încălzească. Făcu câțiva pași prin zăpadă în direcția intrării. La această oră, grilajele cimitirului erau încă închise. Dar Sam făcuse cu un an înainte o donație pentru întreținerea mormintelor, ceea ce îi permisesese să aibă propria cheie.

De un an, venea aici o dată pe săptămână, întotdeauna dimineața, înainte de a începe lucrul, la spital. Acest ritual îi devenise un adevărat drog.

E singura cale de a mai fi încă o vreme cu ea...

Sam deschise mica barieră din fontă – în mod normal rezervată gardianului – și porni sistemul de iluminat, înainte de a se lăsa purtat, mașinal, de-a lungul aleilor.

Era un cimitir uriaș, cu undulații de teren ce îi dădeau aspectul unui parc. Vara, numeroși plimbăreți profitau de varietatea copacilor săi și de aleile umbroase. Dar în dimineața asta, nici un trl de pasăre, nici o mișcare nu tulburau liniștea locului, poate doar zăpada care se așternea în straturi înăbușe zgomotele.

După ce străbătu vreo trei sute de metri, Sam ajunse la mormântul soției sale.

Zăpada acoperise pe de-a-ntregul piatra funerară din granit roz. Cu măneca paltonului, Sam curăță partea de deasupra, scoțând la lumină inscripția:

Federica Galloway

(1974–2004)

Odihnește acum în pace alături de Domnul

urmată de o fotografie alb-negru a unei femei de treizeci de ani, cu păr închis la culoare, strâns într-un coc și cu privirea furișându-se din fața obiectivului.

Imperceptibil.

– Bună ziua, spuse el cu voce blândă, e cam rece în dimineața asta, nu-i așa?

De un an, de când era moartă, Sam continua să-i vorbească Federicăi ca și cum ar fi fost vie.

Cu toate astea, Sam Galloway nu avea nimic dintr-un clarvăzător. Nu credea nici în Dumnezeu, nici în existența unei ipotetice vieți de apoi. La drept vorbind, în afară de medicină, Sam nu credea în mai nimic. Era un foarte bun pediatru care, conform părerii unanime, dovedea o mare compasiune față de pacienții săi. În pofida vârstei fragede, publicase numeroase articole în reviste medicale și, imediat ce-și terminase rezidențiatul, primise deja propuneri de la institute cu renume.

Sam se specializase într-un domeniu al psihiatriei, revenirea din șoc, care pornea de la principiul că până și persoanele